

Hálálkodni többféleképpen lehet. Gondolatban, szóban, írásban, de illetékesék azt szeretik a legjobban, ha az ember hangosan gondolkodik, illetve le is írja azt. „A szó elszáll, az írás megmarad!” – halljuk nap, mint nap magukat fontosnak tartó emberek gyűlésein, ott, ahol elhangzanak bizonyos, a szép, fényes jövő építését megcélzó mondatok, amolyan üzenet a jelennek, satöbbi.

Ezt a tevékenységet **fingfűrészelés** nek szoktuk becézni többedmagammal, még ha nem is hangzik túl szépen, illetve leírva még csúnya is. **De mindig nem lehet hallgatni.**

A hálánál csak a hála elvárása rosszabb vagy visszataszítóbb. Az még rendben van, hogy egy bizonyos rendezvény végén megköszönik a szervezők a támogatóknak azt, hogy voltak olyan kedvesek és támogatták azt. Az is rendben van, hogy ha valaki adományoz valamit egy közös célra, akkor a neve szerepeljen az adományozók listáján vagy a kopjafa hátán.

Az viszont nagyon nincsen rendben, hogy egy bizonyos (választott) testület vezetése azt várja el, hogy az adófizetők pénzéből visszaosztott támogatásokat az azt felhasználók **a nyilvánosság előtt megköszönjék.**

Klasszikus példa (nevet, intézményt nem írunk, mert egyrészt soká tartana a felsorolás, másrészt lehet, hogy jövőre nem kapnának annyi pénzt, amennyit megpályáznak): egy óvoda, iskola, civil szervezet vezetősége pénzt pályáz például egy hagyományőrző vagy sportrendezvényre, annak egy részét meg is kapja, majd annak lejárta után igyekszik sajtóorgánumban megjelentetni a rendezvényről szóló beszámolókat, külön kiemelve, hogy mennyire köszönik a támogatást. És, hogy kinek.

Értem, hogy meg kell köszönni, így diktálja az illem, a bajom csak azzal van, hogy ezt nyilvánosan és írva kell megtenni. Nincs erre szabály, nincs, csak van egy ilyen izé... Elvárás. Így mondják helyesen, ugye? „**Odafent az az elvárás, hogy...**”

A rendezvényszervező óvónő fotóz, cikket ír, majd a nyomtatott újság lapzártájából messze kicsúszva igyekszik „betetetni a cikket”, amiben az áll, hogy milyen szép volt a rendezvény, és, hogy kit és miért illet köszönet.

Csupa-csupa jó szándék vezérli. Nem az, hogy milyen szép volt a rendezvény, hogy léptünk egyet előre, a gyerekek, a szülők, a résztvevők milyen jól érezték magukat, nem. Az mellékes. Azt el lehet felejteni. Az nem is érdekel senkit, az sem számít, hogyha két sor jelenik meg a cím

alatt a rendezvényről. Az a lényeg, hogy jelenjen meg a köszönet, a hála, mert az KELL az elszámoláshoz.

Vajon az elszámoláshoz az a hátsó, „rosszindulatú”, eretnek gondolat kell-e, hogy az, aki a pénzt osztotta, az nem a saját zsebéből osztott? Hanem a közösből. A közös zsebből, ami nem lyukas. Abból a zsebből, ahová befolyt a napközibe járó gyerek apukájának, a kulturális rendezvényre járó tanítónőnek, a meccsre járó melósnak az adója.

Vagy az [adaja](#), ahogy hozzánk közel mondják. A politikában a legnagyobb „bót” (vagy biznisz, ha úgy tetszik) a közpénzek osztogatása, forgatása – nem a közösség, a párt, a szellemiség, a meggyőződés képviselete, nem. Az a lényege, hogy mennyi pénzt kap a falusi óvónéni, a városi sportegyesületet vezetője, egyáltalán a pórnép – és azt hogyan hálálja meg.

Van, aki hálasorokkal, van aki szavazatokkal – úgy, hogy „mindenki jól járjon”. **A Balkán felől fúj be a szél a Kárpát-medencébe?**

Behozatali cikk lett az „úgy csináljuk, hogy mindenkinek megérje”? Nagyon úgy fest, folyton, feszt.

Mert ez az elvárás. Mint írás végén a hálálkodás.

*A cikk megjelenéséért köszönet illeti a **Fenntartható és Fejleszthető Vissza Nem Térítendő Támogatások Egyesületének Zsebből Zsebbe** elnevezésű fiókszervezetét.*